

HAZİRANDA ÖLMEK ZOR

Elif TORUN
Öğrenci Üye

Bizde gelinlik, saflığın ve temizliğin sembolüdür. Giyinmiş olduğu beyaz gelinlik gibi saf ve temiz, insancıl duygular besliyordu. Halkların katledilmesine, insanların öldürülmesine dikkat çekmek, dünya barışına katkı sunmak ve bu temiz insancıl ideallerini gerçekleştirmek için yola çıktı. Binbir emekle yetiştirilen bu güzel insan, ülkemizde alçakça ve vahşice bir saldırıya uğradı. Bu hain saldırı sonucu kirlenen ve kana bulunan, sadece üzerindeki beyaz gelinliktir. Pippa Bacca'nın uğruna yollara düştüğü insancıl duyguları tertemiz duruyor. Hatta Bacca'nın bu uğurda canını vermiş olması, bu insancıl değerlere yeni anlamlar katmıştır. Acıların paylaşıldıkça azalacağına inanarak, bu acıyı yürekte paylaşılıyor; hiç tanımadığı insanlar için canını feda eden Bacca'yı saygıyla anıyoruz.

20 Kasım 1901 tarihinde Selanik'te doğdu; ancak ailesi 15 Ocak 1902 olarak kaydetmiş ve kendisi de bu durumu benimsemiştir. 3 Haziran 1963 tarihinde Moskova'da öldü. İstanbul'da Heybeliada Bahriye Mektebi'ni bitirdi, ancak sağlık sorunları nedeniyle subaylık serüveni sona erdi. Kurtuluş Savaşı'na katılmak amacıyla Anadolu'ya geçti (1921). Anadolu'da Kurtuluş Savaşı

için verilen her görevi yerine getirdi. Oradan Rusya'ya gitti. Doğu Emekçileri Komünist Üniversitesi'nde (KUTV) yüksek öğrenimini tamamladı. 1924 yılında gizlice Türkiye'ye döndü. Gazetelerde, dergilerde, film stüdyolarında çalıştı. Şiirleri nedeniyle birkaç kez kovuşturılmaya uğradı. 1938 yılında orduyu ayaklanmaya kışkırtmaya çalıştığı gerekçesiyle kanıtsız, yasaya ve hukuka aykırı olarak 28 yıl 4 ay hapis cezasına çarptırıldı. İstanbul, Ankara, Çankırı ve Bursa Cezaevlerinde 12 yılı aşkın kaldı. 1950 yılında bir af yasasıyla salıverildi. Ancak sürekli izlendiği ve çürüğe ayrıldığı halde 48 yaşında yeniden askerlik yapmaya çağırılması ile öldürüleceği yolundaki duyumlar üzerine yurtdışına kaçtı. 25 Temmuz 1951 tarihinde Bakanlar Kurulu tarafından Türk vatandaşlığından çıkarılmasına karar verildi. Yurtdışında sürekli olarak Bulgaristan, Rusya, Polonya'da yaşadı; birçok uluslararası kongreye katılarak çeşitli ülkelere yolculuklar yaptı. 1963 yılında geçirdiği bir kalp krizi sonunda öldü, Moskova'da Novo-Deviçeye Mezarlığına gömüldü.

Kimilerine göre dünyaca ünlü bir şair, kimilerince "kartpostal şairi" ve kimilerince de aşklarıyla, sevdalarıyla ünlü

bir şairdir Nazım Hikmet. Oysa Nazım Hikmet'i Nazım Hikmet yapan dahiyane yetenekte bir komünist şair olmasıdır. Yaşamında da ölümünden sonra olduğu gibi bazen yere göğe sığdırılmamış bazen de yerin dibine batırılmıştır. Ama kim ne derse desin Nazım Hikmet eşsiz bir komünist şair olarak yüreklerimizde yaşayacaktır.

Kazım Koyuncu (1971-2005). Artvin'in Hopa ilçesine bağlı P'ınç'ol Köyü'nde, 7 Kasım 1971'de dünyaya geldi. Müziğe ortaokul birinci sınıfta mandolin çalarak başladı. Çocukluğu, "üstadım" dediği, "Kemençeci Yaşar" lakabı ile tanınan Yaşar Turna'nın yanında türkü dinleyerek geçti. İstanbul'a üniversite eğitimi için geldikten sonra müzikle yoğun olarak uğraşmaya başladı. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden siyasi nedenlerle ayrıldı. 20 yaşında iken, 1992'de Ali Elverle "Dinmeyen" adlı özgün müzik grubunu kurdu ve profesyonel müzik yapmaya başladı. Daha sonra Lazca müzik yapmak için bu gruptan ayrılrsa da rock'tan kopamadı ve Laz etnik müziğini rock tabanlı yorumlamaya başladı. 1993'te Mehmedali Barış Beşli ile birlikte Zuğışı Berepe (Denizin Çocukları) adlı rock müzik grubunu kurdu. Lazca rock yapma iddiası ile yola çıkan ve 1995'te Va Mişkunan (Bilmiyoruz), 1998'de de İgzas (Gidiyor) adlı albümleri yaparak bu iddialarını da gerçekleştiren grup, sınırlı sayıda (yalnızca 130 adet) basılmış bir konser albümü (Bruxel Live) çıkardıktan sonra 1999 yılında dağıldı.

2004'ün sonlarında akciğer kanseri (Bir çeşit testis kanseri olan tümör akciğerinde bulunduğundan akciğer kanseri etkisi yaratmıştır) teşhisi konuldu ve tedavi görmeye başladı. 25 Haziran 2005'de, 34 yaşında, tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi. 26 Haziran 2005'te Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda düzenlenen tören sonrası onbinler tarafından Hopa'ya

uğurlandı. 27 Haziran 2005'te doğduğu köy olan P'ınç'ol'da fındık ağaçlarının çevrelediği köy mezarlığında ebedi istirahatgahına konuldu.

15 Eylül 1914'te Adana'nın Ceyhan ilçesinde doğdu. 2 Haziran 1970'te yaşamını yitirdi. Toplumsal gerçekçi romanın usta kalemi öykü ve roman yazarı. Asıl ismi Mehmet Raşit Öğütçü. İlk Büyük Millet Meclisi'nde Kastamonu Mebusu olan ve seçildiği Adalet Bakanlığı'ndan 3 gün sonra istifa ettirilip nerdeyse tüm İstiklal Mahkemeleri'nde yargılanan Abdülkadir Kemali Bey'in oğlu. Babasının, 1930'da Ahrar Fırkası'nı kurmak ve gazete çıkarmak yüzünden öldürülme korkusuyla Suriye'ye geçmesi üzerine, ortaokul son sınıfta öğrenimini yarıda bırakmak zorunda kaldı. Bir süre Suriye ve Lübnan'da yaşadı. 1932'de Adana'ya döndü. İşçilik, dokumacılık, ambar memurluğu, katiplik yaptı. 1939'da ilk şiirlerini de yazdığı askerliği esnasında, komünizm propagandası yapmak suçlamasıyla 5 yıl hapse mahkum oldu. Kayseri, Adana ve Bursa cezaevlerinde yattı. Bursa Cezaevi'nde Nâzım Hikmet'le tanışması yaşamının ve yazarlığının dönüm noktası oldu. 1943'te salıverildikten sonra Adana'ya döndü. Amelilik, sebze nakliyeciliği, Adana Varem Savaş Derneği'nde katiplik yaptı. 1950'de İstanbul'a yerleşti, hayatını yazılarıyla kazandı. 1966'da bir lokantadaki konuşmasında komünizm propagandası yaptığı suçlamasıyla yargılandı, beraat etti. Yaşamının son döneminde Bulgaristan ve Romanya Yazarlar Birliği'nin davetlisi olarak, daha çok da tedavi amacıyla Sofya'ya gitti. 2 Haziran 1970'te Sofya'da tedavi edildiği hastanede beyin kanamasından öldü. İstanbul'da Zincirlikuyu Mezarlığı'nda toprağa verildi. Hece ölçüsüyle Kayseri Cezaevi'nden yazıp gönderdiği ilk şiiri "Duvarlar" 1939'da Yedigün dergisinde "Reşad

Kemal" imzasıyla yayınlandı. "Raşid Kemali" takma adıyla yazdığı şiirler Yedigün ve Yeni Mecmua'da çıktı. İlk romanı "Babaevi"nin bir bölümünü oluşturan "Balık" öyküsü, Yeni Edebiyat dergisinde 1940'ta yayınlandı. "Orhan Kemal" adını ilk kez 1942'de "Yürüyüş" dergisinde yayınlanan şiir ve öykülerinde kullandı. Öyküleri, Varlık, Seçilmiş Hikayeler, Yeditepe başta olmak üzere dönemin tüm dergilerinde yer aldı. "72. Koğu, Murtaza, Eskici ve Oğulları, Kardeş Payı" adlı eserleri tiyatroya uyarlandı. Doğrudan oyun olarak 1964'te yazdığı tek eseri "İspinozlar", "Yalova Kaymakamı" adıyla sahnelendi. Öykü ve romanlarında günlük yaşamın değişik yönlerini iş-

ledi. Kahramanlarını çoğunlukla sömürülen, yoksul insanlardan seçti. Bu insanların yaşamlarını, sorunlarını, iç dünyalarını yansıtırken kinsiz, sevecen, umutlu bir yaklaşım benimsedi. "Babaevi"nde çocukluk yıllarını, "Avare Yıllar"da gençliğini anlattı. Eserlerinin hemen hepsinde toplumsal yapıdaki çelişkileri ustaca vurguladı. Güçlü gözlem gücüyle, özgün ve yalın anlatımıyla hâlâ çok okunan ve sevilen eserler yarattı. Eselerinde hızlı bir olay akışı ve devingenliğin yanı sıra "diyaloglara" ağırlık verdiği dikkat çeker. Sanatının olgun döneminde daha çok Adana yöresindeki toprak ve fabrika işçilerini konu aldı.

İŞTE ÖZGÜR DÜNYA

Ken Loach'ın sineması alt sınıflara ait bir sinemadır. Ezilenlerden, yoksullardan, toplum dışına itilenlerden, onların yaşama tutunma heveslerinden bahseder. Bu-

nun sonucunda, gayet gerçekçi bir uslubu vardır. Ken Loach, adeta sol yumruğunu havaya kaldırarak filmlerini çeker. Onun filmlerinde, 'ünlü' ve 'piyasa' oyuncularından çok, işlevsel ve yetenekli, tanınmamış oyuncular görmek mümkündür. Sinemanın amatör ruhunun hala ölmediğine bizi inandırır. Kendi sinema dilini yaratabilen ender yönetmenlerdendir. Thatcherizm'in İngiltere'de iktidarda olduğu dönemde konularını alt

sınıflardan, yoksulların yaşamından alan sosyal içerikli filmler yapan Loach, madencilerin grevini anlatan a question of leadership isimli belgeseli ile muhafazakar parti'nin büyük tepkisini çekti. Filmlerinde sosyalist kimliğini her zaman öne çıkaran Loach, sıradan insanı ele alarak onun günlük yaşamını, yaşadığı sosyal ve maddi zorlukları tüm çıplaklığıyla ortaya sermiştir.

"İşte Özgür Dünya" ("It's the Free World...", 2007) Ken Loach'un günümüzdeki çalışma koşullarından kaynaklanan eşitsizliği tekrar göz önüne serdiği bir yapımdır. Fakat burada mutlak alt sınıfa ya da işçi sınıfına mensup bir karakterden biraz farklı ve fazlası var. Britanyalı usta sinemacı Ken Loach'un son filmi. "İşte Özgür Dünya", adlı filmi 4.uluslararası işçi filmleri festivalinde de yer almıştır.

Elif TORUN

Öğrenci Üye